

ZSKSS
Ulica Janeza Pavla II. 13
1000 Ljubljana

Šlauf

glasilo Loških skavtov

Številka 13, leto XXIV

Šlauf

Glasilo Loških skavtov

Izdajatelj: Steg grajskih zamorcev – Škofja Loka 1
Odgovorna urednica: Meta MOŽINA

Uredniški odbor: skavti stega Škofja Loka 1
Fotografije: voditelji stega Škofja Loka 1
Tehnična in druga pomoč: skavti stega Škofja Loka 1

Naklada: 130 izvodov
Tiskarna: Salve d.o.o Ljubljana
Škofja Loka, september 2015

<http://skofja-loka1.skavt.net>
loski.skavti@gmail.com

Kazalo

KOLOFON	2
KAZALO	3
UVODNIK.....	4
DUHOVNA MISEL.....	5
BESEDE STEGOVODKINJE	6
ZGODILO SE JE	6
BB STRANI.....	8
VV ŠKLSTRANI.....	9
VV PDSTRANI	11
IV ŠKL STRANI	11
IV PD STRANI	16
PP ŠKL STRANI.....	18
PP PD STRANI.....	20
SKVO STRANI	23
INTERVIJU	24
ZA RAZVEDRILO	28
USTVARJALNO	29
ČESTITAMO!.....	30

»Nekdo je rekel, da mladim manjka okolje. Mi okolje imamo in ga lahko ponudimo v skavtstvu. Tisti, kar je Bog dal na razpolago vsem: zrak, radost in biti koristen drugim.«

Robert Baden-Powell

Uvodnik

piše: Meta Možina, Kujštna zajkla

Tik pred začetkom novega skavtskega leta se še zadnjič oglašam iz mesta urednice Šlaufa. Poleg tega, da gre za začetek novega skavtskega leta, pa gre tudi za začetek še nečesa večjega. Letošnje leto se bo v zgodovino zapisalo kot leto, ko smo v Poljanski dolini ustanovili skavtski steg Poljanska dolina 1.

In ko takole razmišljam o tem velikem dogodku, me vsakič znova preplavi val neizmerne hvaležnosti. Hvaležnosti, da sem že skoraj celo desetletje del velike skavtske družine. Da imam že skoraj desetletje priložnost soustvarjati boljše jutri. Hvaležna sem za vse izkušnje in nova prijateljstva, ki so mi bila dana kot skavtinji in voditeljici v stegu Škofja Loka 1. Hvaležna za vse sovoditelje, s katerimi smo se skupaj odločili za nov korak in tiste, ki nas pri tem podpirajo. Hvaležna za čudovite ljudi, ki so mi vedno bili in mi vedno bodo čudovit zgled prave skavtske drže. Hvaležna, da vsako leto znova dobim zagon in navdušenje za življenje v skavtskem duhu.

Hvaležna sem tudi za to, da bom prav kmalu z novimi barvami okrog vratu in čudovitimi ljudmi z ramo ob rami lahko soustvarjala skavtsko vzdušje po bregovih in ravninah Poljanske doline. Zavedam(o) se, da gre za velik korak naprej, ki bo od nas vseh zahteval veliko skavtske navdušenosti in pripravljenosti – vendar hkrati verjamem v nas. Verjamem, da smo se odločili prav, ker za nami stoji podpora naših skavtov, staršev, (našega) stega Škofja Loka 1 in predvsem Božji blagoslov. Ker v Bogu ni nič nemogoče verjamem, da bomo z voljo in vero še leta in leta poslušali smeh skavtov po ulicah Škofje Loke in poteh Poljanske doline. Hvala dragi prijatelji, sovoditelji, skavti ... hvala. •

»Sreča je rezultat dejavnega dela. A na pravi poti do srčca je tisti, ki jo deli z drugimi.«

Robert Baden-Powell

Duhovna misel

Ptica v vodnjaku

Nekoč je živel ptica s čudovitim perjem in z močnimi krili. Cele dneve je letala visoko v zraku nad vrhovi dreves. Uživala je svobodo. Nekega dne pa je padla v izsušen vodnjak. Vodnjak je bil globok in temen, toda suh, in ptica se ni poškodovala. Padala je nižje in nižje, dokler ni pristala na dnu in tam ostala. Nič ni storila, da bi se rešila vodnjaka. Sama sebi se je smilila. »Gotovo bom umrla v tem breznu,« je tarnala. »Kako nesrečna ptica sem. Kaj sem naredila, da me je doletela taka usoda?« Čim bolj je razmišljala o svoji nesreči, tem bolj prepričana je bila, da je kriv nekdo drug, da zdaj čepi na dnu vodnjaka. »Nisem kriva jaz, kriv je neumnež, ki je izkopal ta vodnjak,« se je hudovala. Moral bi pokriti vhod, pa ne bi padla noter. Zakaj me ni nihče opozoril, kako nevarno je leteti tako nizko nad odprtim vodnjakom? Jaz sploh nisem kriva za to!« Začela je klicati mimoidoče: »Na pomoč! Na pomoč! Na pomoč! Prosim pomagajte mi od tod!«

Ljudje so ji odvrnili: »Krila imaš in lahko poletiš. Zakaj si ne pomagaš sama?« »Če bom skušala poleteti od tod, se lahko ponesrečim,« je odvrnila ptica. »Mogoče ... Mogoče si bom ob stenah vodnjaka poškodovala peruti. Jaz nisem kriva, da sem obtičala tu! Vi morate narediti nekaj, da me spravite ven.« Ljudje so ji odgovarjali: »Veliko prostora je za letenje, če boš previdna. Tvoja krila so močna. Nisi ranjena, lahko se rešiš, če to res želiš.« Ptica pa ni hotela poskušati. Zgrbila se je na dnu ter tožila in tarnala vsakemu, ki jo je bil voljan poslušati. »Nihče se ne zmeni zame! V tem je težava. Ljudje so tako brezsrčni in kruti. Niso voljni pomagati ubogemu trpečemu bitju, kot sem jaz.« Tožbe so ptico tako prevzele, da skoraj ni več vedela, kaj se je zgodilo, in se je navadila živeti v vodnjaku.

Vedno manj je razmišljala o rešitvi in kmalu se je vdala v usodo. Krila so ji krnela, in tudi če bi hotela poleteti na svobodo, ne bi mogla. Sedaj si sama ni mogla pomagati, pa tudi drugi ji niso mogli. Vsi so jo pomilovali in pomilovala je sama sebe. Tako je ptica preživela preostanek svojega ubogega življenja, tarnajoč na dnu vodnjaka. •

Ptica v vodnjaku je druge obtoževala za svojo nesrečo. Lahko bi si sama pomagala, pa se je preveč smilila sama sebi. Samo pomilovati se je znala. Zavedajmo se tudi, da za našo nesrečo niso krivi samo drugi. Ko se znajdemo v težavah, pomislimo, kako bi si sami mogli pomagati.

Besede stegovodkinje

piše: Špela Oblak, Zanesljiva vidra

V življenju vsakega od nas se slej ko prej pojavijo pomembni trenutki, pomembne prelomnice. Z njimi se srečujemo vsak dan. Eden takih skavtu znanih trenutkov je odhod na tabor, trenutek ko te malo stisne preden greš. Malo od pričakovanja, malo pa tudi od tega ker dobro veš, da ti je doma ob starših prijetno, se počutiš varno, obenem pa ne veš kaj zate pripravljajo voditelji, kako se boš počutil ob soskavtih. Vam starši je verjetno še dobro poznan občutek, ko prvič zares zapuščas dom in se »seliš« na svoje. Verjetno je tako kot pri mlajših prevladoval nek občutek nelagodja, vprašanj, pa tudi veselja ob vseh novih pričakovanjih in izzivih, ki čakajo nate.

Tudi Grajski zamorci stojimo letos točno tam, ko bomo omogočili novo smer staremu in novemu stegu. Za nami je kar nekaj lepih zgodb, ki smo jih prehodili skupaj, v veliko veselje pa mi je, da nas čaka še veliko zgodb, ki jih bomo ustvarili ločeno iz izkušenj, ki smo jih skupaj pridobili. Pa naj zaključim s pesmijo Betke Vrbovšek:

Nova smer

Na začetku vsake poti je bila odločitev: Tja hočem priti!
Toda nova smer zahteva veliko poguma,
zato je prvi korak najtežji.

Iz nezavednih globin se priplazi v srce
pradavna groza čustvenega neurja: Bi ali ne bi?
Še najbolj varno bi se bilo spustiti na stare,
dobro znane in preizkušene poti.
Če le ne bi ob vznožju prežali prepadi brezizhodne teme.

Toda duša sluti vrhove, kjer Luč ne ugasne.
Nekdo, ki je že prispel, me vabi za seboj,
V navezi z Njim bo varno potovanje!

Da v navezi z Bogom po vsako naše potovanje varno. Pa naj bo to potovanje na tabor, odločitev za študij, selitev ali pa ustanavljanje novega stega. Z Bogom smo močnejši.

Bi-Pi!•

Zgodilo se je:

- november 2014: jesenovanja vej
- december 2014: LMB
- februar 2015: Zimovanja vej
- 28. 3. 2015: Butara velikanka
- 3. 4. 2015: Bedenje in kurjenje ognja
- marec, april 2015: Škofjeloški Pasjon
- 23. 4. 2015: maša ob sv. Juriju
- 24. -26. 4. 2015: Vikend stega
- 8. – 10. 5. 2015: Prekaljeni mački
- 23. maj 2015: IV IZZIV
- 30. maj 2015: Zaključek skavtskega leta + obljube
- julij, avgust: poletni tabori vej

»Tudi brez rutke in kroja, vedi, da si ena izmed nas – skavtinja!«

piše: Janja Štucin

Konec srednje šole, uspešno opravljena matura in začetek najdaljših počitnic. »Letos pa moramo na polno izkoristiti te tri mesece,« smo si govorili, ko smo se poslavljali s sošolci. In tega sklepa sem se držala (in se ga še držim☺) kot pribito. Najprej lep oratorijski teden, nato oddih na morju, potem pa...hmm, kako bi temu rekla...mogoče 10-dnevni odmik iz civilizacije brez računalnika, TV-ja in preostale elektronike, ali pa super-noro-dober teden v družbi najboljših skavtov iz Poljanske in Kranja.

Pa naj najprej omenim, da še nikoli nisem bila na podobnem taboru in je bilo vse skupaj zame ena velika, nova in nepozabna izkušnja. Ko me je Rok (op. naš bodoči stegovodja) na nekem romanju na Brezje povabil, da se lahko pridružim na taboru, sem si takrat rekla: »Zakaj pa ne, nič ne morem izgubiti, samo en teden bo bil malo drugačen, če že drugega ne.« Pa je prišlo tistih nekaj dni pred odhodom na tabor, ko sem se šele začela spraševati, kaj naj sploh pričakujem, kako me bodo drugi sprejeli (ko pa sama nisem skavtinja) in kako bom lahko pomagala izvidnikom, če pa sama nimam pojma o postavljanju ognja, šotorov in podobnih rečeh. Pa so bili vsi moji strahovi zaman.☺

Že ob prihodu na taborni prostor v Begunjah pri Cerknici, ki se je za nadaljnji teden spremenil v samotni otok (čeprav je bil vse prej kot samotni ☺), na katerega smo prišli izmučeni brodolomci, sem vedela, da mi ne bo žal, da sem sprejela povabilo. Takoj so mi dali zadolžitve v kuhinji, kjer sem čez teden preživela kar nekaj časa in se na račun tega spoprijateljila tudi s kranjskimi voditelji, pa tudi otroki. Poskušala sem čimbolj prisostvovati pri vsaki stvari, pa naj si je bilo to postavljanje ognja, sekanje drv, peka (najboljših) pic, priprava bureka in štrudla v saču, postavljanje poti preživetja in pa preizkus le-te, savnanje in še mnogo ostalih stvari, ki jim ni ne kraja ne konca. Včasih mi je kdo dejal, da naj se malo usedem in si odpočijem, pa sem rekla, da bo za počitek še dovolj časa in naj raje povedo, kaj lahko še storim.

Veliko je bilo lepih trenutkov, pa vendar je nekaj takih, ki so v mojem srcu našli prav posebno mesto. Zagotovo so bili to skupni večeri ob ognju, ko smo v tišini čakali, da bodo vzplamenele iskre na vrhu ognja, nato pa se zaslišala pesem, potem zabavni walkietalkie-ji, ki so imeli ne samo kanal za nuje zadeve, pač pa tudi kanal za (zabavne) osmrtnice, vice, glasbene želje itd., pa »kajak-šlamfanje« po brzicah, vodov dan, ko smo se voditelji in tehnika odpravili na izlet na grad Snežnik, preostanek dneva pa preživeli ob Bloškem jezeru. In zvečer, ko smo se vrnili s picami, kriki veselja vseh fantov in

deklet (ki so se nam sprva nameravali skriti, ob pogledu na goro škatel za pice, pa so vsi njihovi načrti splavali po vodi), v mojih očeh pa, verjeli ali ne, skoraj solze, ko sem zagledala najlepši ogenj, ki je predstavljal Triglav, za katerega so se morali čez dan pošteno nagarati. In nenazadnje še zadnji dan, ko sploh nisem mogla verjeti, da je tabora konec in smo vsakemu udeležencu posebej namenili par besed, mogoče zahvalo ali pa pohvalo, in se mi je naredil cmok v grlu, ko mi je Amadej iz kranjske čete dejal: »Tudi brez rutke in kroja, vedi, da si ena izmed nas- skavtinja.« In nato je padel še jambor in brodolomci smo drug za drugim začeli zapuščati otok, katerega smo v 10 dneh dodobra spoznali.

Če sedaj po dobrem mesecu dni še enkrat pomislim na tabor, vem, da sem se naučila mnogo stvari, dobila mnogo novih prijateljev, še bolj začela spoštovati naravo, ki nam nudi vse, in pa spoznala, da je različnost ljudi, interesov, idej in načrtov tisto, kar naredi svet lepši, če znamo vse to z dobro voljo povezati in zgraditi skupaj v eno lepo dogodivščino, ki za vedno ostane v naših srcih. In če doživim kdaj brodolom, upam, da bo vsaj malo podoben temu, ki ga je doživela Polanska četa in četa Budnih kobivc. ☺ In še to moram povedati, da mi je skavtski duh v tem tednu in pol tako zlezel pod kožo, da sem še isti teden šla kupit nož, katerega sem si morala na taboru stalno sposojati. •

Pogled po stegu:

BB – Bobri in bobrovke

Bobri o vikendu stega

Utrinke je zbrala: Glo

~ Z bobri smo se udeležili vikenda stega. Všeč mi je bilo to, da smo že prvi dan šli spat ob 23.30. Zvečer smo se igrali zunaj. Zmajem smo kradli jajca. Če so nas zmaji ujeli, so nas peljali k mami zmajevki. Tja smo morali prinesiti dve jajci in odgovarjati na vprašanja. Drugi dan smo odšli na pet urni orientacijski pohod. Po pohodu smo imeli zaslužno kosilo. V nedeljo so se nam pridružili tudi starši. Zvečer smo skupaj s starši odšli domov.

~ Na taboru sem bil v samostanu v Mekinjah pri Kamniku. Imeli smo zmajske igre, kjer je bilo več postaj. Bilo mi je zelo lepo.

~ Ko so pozdravili vikingi me je razvedrilo. Ko smo imeli igre je bilo zelo lepo. Zadnji dan je bila lepa sv.maša s starši.

~ Na vikendu stega sem se imel lepo. Pomivali smo posodo. Jedli smo zelo okusna kosila, večerje in zajtrke. Zabavali smo se in igrali. Zjutraj smo imeli krdivak.

~ Zelo mi je bilo všeč, da smo imeli nočne igre. Zelo je bil dobr tabor. Zelo se veselim naslednjega tabora, ko bomo dobili rutke. •

Poletni tabor bobrov

Piše: Glo

Bližalo se je dolgo, vroče poletje, na nebu pa so se začeli zbirati nevihtni oblaki. Bobri smo se, pametni kot smo, zbrali visoko visoko v hribih (v Žirovskem vrhu), tako za vsak slučaj. Gospod, ki smo ga srečali ob poti nam je povedal, da je vremenska napoved slaba, zato nam ni preostalo drugega, kot da smo si našli streho nad glavo pri prijaznih ljudeh. Ker pa ob poplavih hiša nič ne koristi, smo se lotili gradnje prave ladje! Ko je bila zgrajena, smo se vkrcali nanjo, obenem pa zraven povabili še nekaj živali, za katere smo v naslednjem dnevu zbrali tudi kar precej hrane. Pred spanjem smo našli še kresničkin ogenj, na katerem smo spekli hrenovke ter padli v globoko spanje. V naslednjem dnevu smo se, poleg zbiranja hrane za živali, še krepko nabasali z borovnicami, ki so za seboj pustile modrikaste sledi okoli ust in po rokah :). Po kosilu smo doživeli še pred okus prave povodnji, saj smo se kar dobro premočili med vodnimi igrami. Zvečer smo se pozabavali še ob igri bober zmore, nato pa popadali v globok spanec.

Naslednje jutro je bilo nebo prav jasno, nič ni kazalo na povodenj. Na poti s telovadbe smo celo opazili obvestilo, da zaradi lepega vremena povodenj odpade! Kaj takega!!! Ker je bilo zbrane hrane za živali precej, smo imeli izjemno srečo, da nam je uspelo ustaviti kombi, ki je vedel za bližnji živalski vrt in nas je tudi dobrovoljno odpeljal tja. Gospod Rožman nam je z veseljem pokazal živali, lama si je celo sama postregla z našim senom (in zelo ji je teknilo!). Zatem je sledila še eno odlično kosilo, po katerem smo pospravili naše stvari, se še zadnjič odpravili na nekaj borovnic v gozd, nato pa z navdušenjem pričakali naše starše in skupaj odšli novim, počitniškim dogodivščinam naproti. •

VV Škofja Loka (Krdelo hitrih tačk)

Spis o Bogu

Piše: Larisa Demšar, volukuljica Kardela Hitrih tačk

Boga še nisem videla, zato ne vem kakšen izgleda. Mislim, da nas ima zelo rad, ker nas je ustvaril in z nami ni obupal tudi takrat, ko sta Adam in Eva pojedla sadež prepovedanega drevesa.

Z nami je znova poskusil in nam dal 10 zapovedi. Ker jih ljudje spet niso spoštovali in jih kršili je prišlo do take mere, da se je Bog odločil, da bo na naš kruti svet poslal svojega ljubljene sina Jezusa, da bi za nas umrl in vstal od mrtvih, da bomo tudi mi lahko prišli v nebesa.

Mislím, da nas ima Bog neskončno rad, da je z nami potrpežljiv, usmiljen in tudi pravičen. Ker vem, da je Bog moj oče in me ima neskončno rad, se trudim, da bi ga imela s spoštovanjem njegovih zapovedi in besed tudi jaz čim rajši. •

Kaj mi je všeč pri skavtih?

Piše: Matej Kafol, volčič Kardela hitrih tačk

Na skavtih mi je všeč, ker smo veliko v naravi in na svežem zraku. Najraje imam tabor. Na vikendu stega imam rad orientacijo, na poletnem pa kurjenje ognjev. Na poletnem taboru me je letos presenetila tema Harry Potter, ki mi je bila zelo všeč. •

Volčič in njegova slavna družina

Bila sem volčič

Piše: Klara Hafnar, volukljica Kardela Hitrih tačk

K volčičom sem hodila samo eno leto. V tem letu mi je bil najbolj všeč vikend Stega. Na srečanjih mi je bilo zelo zabavno, ko smo se igrali različne športne igre. Pri skavtih ostajam zato, ker smo zelo veliko v naravi. Zdaj komaj čakam novih izzivov v četi. •

*Najboljši način, da Bogu in ljudem pokažete svojo hvaležnost, je, da vse sprejmete z veseljem. Veselo srce je normalen učinek srca, ki gori v ljubezni.
(Blažena Mati Terezija)*

Krasni utrinki z zimovanja Krasnih volčičev

pišejo: Krasni volčiči

Prišli smo na tabor in spoznali svoje sobe.
Postelje so se guncale, kot da bi se podrle.
Nabirali smo kosti.
Šli smo na dolg, dolg (ne)pohod → napačen zemljevid.
Bila je tema, ko smo preganjali hijene.
Spoznali smo Simbo.
Jedli smo argeto. Za zajtrk.
Risali smo svoje družine.
Zvečer smo imeli skalo posveta in obnovili skavtske obljube.
Igrali smo Roverčka.
Imeli smo jutranjo telovadbo v kavbojkah.
Akela je »jambrov« ko smo hodili.
Fantje smo imeli svojo sobo. Tudi punce.
Jedi so bile zelo dobre.
Za kosilo smo jedli pico.
Delali smo kokosove kroglice.
Imeli smo zabavni večer.
Imeli smo frizersko delavnico.
Pri prvi jutranji telovadbi smo podirali hlode. (za razdrtje kroga so uporabili žiga žaga)
Pri pomivanju posode sem si zmočila kroj.
Igrali smo se igro zaupanja.
Jaz sem skoraj padel na tla.
Hodili smo do hiše.
Praznovali smo Ikijev rojstni dan.
Jedli smo torto.
Peli smo Vse najboljše.
Kradli smo si kape.
V sobi smo se podajale z mojo žogo.
Na taboru je bilo lepo.

Pesmica, peta na zimovanju:
*V dolini tihi je motorka pela,
v večernem mraku se je ketna snela,
in se sprašujem, zakaj ne dela več,
in sem ugotovil, da ketna šla je preč.*
(na melodijo V dolini tihi)

Zdaj pa postavi v pravi vrstni red, če znaš. ☺•

Utrinki iz zimovanja

piše. Tinkara Tušek, volkuljica Kardela Krasnih volčičev

Moje prvo zimovanje je bilo sila posebno. Lakiranje nohtov, urejanje frizur - vse tiste drobnarije, ki mi jih mami nikoli ne bi dovolila, so bile prav za nas volkuljice pripravljene na Svetem Joštu. Všeč mi je bil večerni bolj s hijenami, vse rekorde pa je podrl zaključni večer. Zelo smo se zabavali. Še posebno, ko je Akela svoji puncici dal lupčka. Tako sem bila vesela zanj, da sem kar malo zajokala. ☺•

Jesenovanje Freinsinške čete

piše: Vid Kermelj, Zanesljivi bober

V petek 14. novembra se je pričelo jesenovanje, ki je potekalo je v Ljubljani. Tja smo se odpravili nekoliko neobičajno. Uporabili smo vlak, ki pa se je izkazal za odličen prevoz. Z glavne železniške postaje smo se peš odpravili proti centru glavnega mesta, natančneje v prostore uršulinske cerkve.

Bili so zelo prijetni. Po mojem mnenju celo eni najprijetnejših. Bilo je toplo, urejeno in v lepem, nekoliko baročnem stilu. Edina pomanjkljivost je bila, da nismo smeli biti tako glasni.

Večerja je potekala zunaj. Bila je zelo dobra, kajti dobili smo hot doge. To nam je bilo zelo všeč, ker niso pogosto na našem jedilniku. Sledil je zabavni večer. Voditelji in dva klanovca so bili odlično pripravljene. Njihova igra je potekala skozi celoten večer. Igrali so prijatelje, od katerih pa enega niso tako zelo marali. Kritizirali so ga in ga pošiljali ven. Zato se ni počutil dobro in je bil žalosten. Nato smo kot po tradiciji iz zadnjih taborov zabavni večer pripravili vodniki. Šli smo se različne igre. Od petja do zmenkarij. Nato so nam voditelji dali nekaj prostega časa. Sledil pa je nepričakovan zaplet. Ko smo prišli nazaj v družabno sobo, smo odkrili, da je mrtev prijatelj, ki ga drugi prijatelji niso marali. Okoliščine so bile sumljive in nepojasnjene. Ni se vedelo kdo in kako ga je ubil. Vendar pa je bila ura pozna, zato smo se po molitvi in pravljici odpravili spat.

Naslednji dan je sledil bolj zanimiv deljesenovanja. Po zajtrku smo se pripravili na raziskovanje umora. Žrtev se je namreč prejšnji dan gibala po Ljubljani in pustila sledove. Dobili smo zemljevide, urbane in se odpravili na mestno orientacijo. Iskali smo točke in odgovarjali na vprašanja, ki smo jih dobili na listu. Šele ko si točko našel, si lahko odgovoril na vprašanje. Primeri so bili npr. kaj je napisano na vzhodni strani spomenika Napoleonu pred križankami ali katera trgovina je na drugi strani ceste postaje BTC uprava. Ko si pravilno odgovoril, so ti voditelji poslali namig. Zbirali smo namige in končno ugotovili, da je bila morilka Katarina. Ker pa se nazaj nismo smeli vrniti predhodno in nam je ostalo veliko časa, smo se odpravili še na ljubljanski grad.

Nato smo se vrnili, pokosili in dokončno pospravili. Ker nam je Katarina predhodno pobegnila z avtom, smo se vrnili z vlakom in jo na železniški postaji ujeli...

Po mojem mnenju je bil to eden od najboljših taborov. Zgodba je bila zelo zanimiva. Upam, da bom doživel še veliko tako dobrih taborov.●

Čokoladno zimovanje Freisinške čete

piše: Lucija Maček, Priroddoslovna žaba

Že ko smo izvedeli, kakšna bo tema našega letošnjega zimovanja, so se nam (vsaj večini) pocedile sline. A je na svetu še kaj slajšega, kot je vsem dobro znana najslajša in najboljša ČOKOLADA???! Čokolada v vseh možnih oblikah in stanjih, brez ali z dodatki, N-O-R-O!!

Če dobro premislim, sem skoraj prepričana, da med nami, izvidniki, ni bilo nikogar, ki bi komaj čakal na začetek zimovanja.

In smo šli. Zbrali smo se na parkirišču v vojašnici, v petek, 20.2.2015. Vsi pripravljeni, zmerno do zelo otovorjeni, lačni čokolade, polni pričakovanj,... Le našega avtobusa ni bilo od nikoder. In smo čakali. Pa še malo. Pa še malo...Nič. (Enako se je menda godilo našim mlajšim skavtskim bratom in sestram – volčičem, ki so se na drugem koncu Loke prav tako zbirali in odpravljali na zimovanje, pa je avtobus tudi pri njih zatajil...). Kdor čaka, dočaka in tudi mi smo dočakali – avtobus!! Odpeljali smo se proti Novi Štifti, ki je čisto simpatična vasica v deželi suhe robe, tam, blizu Sodražice in Ribnice. Za vikend je postala naš začasni dom.

Tam smo najprej spoznali Čarlija, tistega iz tovarne čokolade. Fantje so odkrili mizo za biljard in ročni nogomet, kar jih je navdušilo.

Razdelili smo se po sobah, sledila je večerja. Po njej smo imeli malo prostega časa, pred spanjem pa zabavni večer. Na obisk je prišel sam Gorazd Gorenjka. Vsak od nas je za dobrodošlico dobil košček čokolade. Dobili smo tudi listke z imeni za igro »kiss killer«, ki je popestrila dogajanje na zimovanju. Poljubčki so leteli in švigali na vse strani!...

Naslednji dan smo se zbudili v lepo jutro. Najprej smo imeli kvadrat, nato zajtrk. Dopoldne smo se po vodih odpravili na orientacijo. Skupaj s Patricijo zaradi poškodbe nisva šli z ostalimi, ampak sva bili na točkah pri Aljoši in Špeli. Ker naju je že malo zeblo, nama je Aljoša iz šotorke naredil ogrinjalo, s katerim sva se pokrili. Tako opremljeni sva šli po travniku, ko je mimo pripeljal tovornjak. Ne vem, kaj si je mislil voznik, ko je sredi travnika zagledal čudno pojavo, ogrnjeno s šotorko čez glavo, izpod katere je gledala le človeška roka, pa še ta v mavcu... Nama s Patricijo je šlo pošteno na smeh...

Po opravljeni orientaciji smo imeli kosilo in nekaj prostega časa. Za nagrado smo dobili čokolado. Razdelili smo se v skupine po vodih in odšli na ogled tovarne čokolade. Po večerji je bil spet zabavni večer. Za Gorazda Gorenjko smo postavili dvigalo, pisali smo recept za čokolado in ugibali pantomimo na temo čokolade.

Pred spanjem smo se Bogu zahvalili za vse lepe stvari in doživetja. Nekaj čez polnoč pa smo zapeli Vse najboljše Ani, ki je praznovala rojstni dan.

V nedeljo zjutraj smo vstali, pozajtrkovali, si naredili kroje in rutke in odšli k maši. Sledilo je še pospravljanje našega domovanja. Kmalu so prišli naši starši. Vsi skupaj smo sodelovali v različnih igrah in nalogah. Gorazd Gorenjka nam je še zadnjič razdelil čokolado. Čeprav smo skavti znani sladkosnedi, smo ob vseh količinah pojedene čokolade, kar malo vzdihovali.

Pravzaprav je bila ta nedelja za skavte poseben dan. Bil je 22. februar, dan spomina. Skavti se spomnimo našega ustanovitelja Roberta Baden-Powella, ki je bil na ta dan rojen. Ker pa letos slovenski skavti praznujemo 25-letnico ustanovitve, je bilo naše slovo še bolj slovesno.

V kvadratu smo obnovili našo skavtsko zaobljubo, spustili smo zastavo in uradno zaključili naše zimovanje.

Med dežnimi kapljami in snežinkami, ki so vztrajno naletavale, smo se vrnili nazaj domov v Škofjo Loko. •

Denar ne zadošča. Ljudje potrebujejo predvsem vaše roke, da jim služijo, in vaša srca, da jih ljubijo.

(Blažena Mati Terezija)

Veščina humanitarnež

pišejo: vod Levinj

Letos smo se levinje odločile, da bomo opravljale vodovo veščino humanitarneža. Za veščino smo se odločile, ker smo želele izvedeti, ali ljudje pomagamo sočloveku v težavah. V načrtu smo imele pomoč na dobrodelnih prireditvah, izdelavo plakatov o dobrodelnih organizacijah ter pomoč v domu za ostarele. Udeležile smo se dveh dobrodelnih prireditvah, kjer smo po svojih močeh tudi pomagale. Na dobrodelni prireditvi Mladi za Karitas smo delile piškote, na prireditvi za materinski dan pa smo ob koncu predstave delile rožice vsej ženski populaciji, ki se je predstave udeležila. V marcu smo izdelale plakat o humanitarnih organizacijah. Tako smo ugotovile, da ljudje povsod po svetu pomagajo ljudem v stiski. Naj bo to z denarjem ali pa materialnimi potrebščinami in hrano. Izvedele smo tudi, da je na svetu veliko humanitarnih organizacij, pozanimale pa smo se tudi, kaj vse je potrebno, da je v Republiki Sloveniji humanitarna organizacija tudi uradno ter zakonsko priznana. Ob poplavah v BiH smo samoiniciativno, ob pomoči naših družin, darovale hrano in odeje, obleke,... zaradi pomanjkanja časa pa nam žal ni uspelo izvesti obiska v domu za ostarele. Kljub temu, so voditelji menili, da smo iz te veščine potegnile veliko in se o tem nekaj naučile, zato smo veščino opravile, našitki pa nam že krasijo naše kroje in zastavico. •

Spoznajte zamejsko družino Čertov

pišejo: vod Žiraf

Letos smo se Žirafe na potepu na poletnem taboru odpravile do družine Čertov. Družino sestavljajo mami Pavlina, ki jo kličejo Pavli, oče Pepi, 5 otrok: Matej(26), Tanja(24), Katja(23), Mirjam(21) in Darja(19). Hiša, v kateri živijo starši in Mirjam, se imenuje Adamk, sosednja hiša, kjer živijo ostali otroci in smo tam prespale tudi me, pa se imenuje Toman. Pavli je bila po poklicu učiteljica, sedaj pa je predsednica društva Planina, ki se zelo udeležuje v Selah (v vasi, v kateri je potekal tudi naš tabor). Pepi je po poklicu tehniški inženir. Pavli nam je povedala nekaj besed tudi o Selah. Izvedele smo, da so Sele pobratene Škofjo Loko, da je društvo Planina pred 2 leti praznovalo 110 obletnico, da imajo Sele le 600 prebivalcev. V Selah vsi razumejo slovensko, zato so najbolj slovenska vas na Avstrijsko Koroškem. Povedali so nam tudi za jezero Freibach (žal ne poznajo slovenskega izraza), v katerem smo se z našo četo kasneje tudi kopali. •

Zgodba o kljunašu

pišejo: Mušice

V trenutku ko je nosorog za čudovitim bananovcem ravno opravljal veliko potrebo, je s svojim desnim očesom, ki je gledalo izza debla bananovca na tleh opazil senco, ki se je z veliko hitrostjo večala. Čeprav se je sprva prestrašil, je razum premagal njegovo srce. Radovednost in hrabrost sta ga gnala naprej. Ko je s težavo naredil prvi korak izza varnega zavetja drevesa, mu je na glavo kot mana padel čuden pločevinast predmet v obliki podrttega drevesa. Na predmetu je bila narisana rdeča žival, ki ga je spominjala na njegovo pokojno taščo, ki je najverjetneje mrtva ležala v odročnem kanalu na robu puščave, medtem ko so njeno drobovino počasi in z užitkom glodale MUŠICE.

Kakorkoli... vrnimo se k nosorogu. Iz pločevinke red bulla se je začela cediti tekočina, zato je nosorog s svojim jezikom okusil neznano snov in sladkoba je prevzela vse njegove čute. In naenkrat se je počutil večjega od neba! Preden se je zavedal, sta mu iz hrbta zrasli dve angelski peruti. In kar naenkrat so se njegova umazana kopita odlepila od peska te vroče saharske puščave. Letel je. Na koži je čutil hladen vetrič, ki je še bolj prebudil željo po novih dogodivščinah.

Poletel je čez ocean in pristal ravno na strehi veličastnega dvorca v prelepi Poljanski dolini. Razgledal se je in opazil najlepše bitje, kar ga je kadarkoli uzrlo njegovo levo oko. Ko je veter rahlo mršil njeno grivo je nežno rezgetala in njen rezget je odmeval v daljavo kakor melodija puščavskega peska. Spominjala ga je na njegov dom.

Bila je ljubezen na prvi pogled in po enem letu sta povila prvega otroka. Bil je lep kot jutranja zarja. Njegove oči so se lesketale v soncu, njegova dlaka je bila tako puhasta in rožnata kot sladkorna pena. Tudi njegov rog in angelska krila sta privabila mnogotere poglede. Poimenovala sta ga samorog. Še njegovi iztrebki so privabili veliko občudovalcev. Na njih se je naselila kraljevska družina MUŠIC osebno.

Ker pa vsi konci pač ne morejo biti srečni, je bil ta na žalost eden izmed njih. Nekega nevihtnega julijskega večera je srečno družino zadela strela in to je bil konec njihove zgodbe.

Mogoče pa to še ni bil konec.. Mogoče se nadaljuje.. nekje drugje.

Čudovito zgodbo smo zapisali po kljunašovem pripovedovanju, ki je bil priča celotni zgodbi. •

Pesnitve...

Zastave
(na melodijo Platina, sestavili: Sokolosvizci)

Izginjajo sanje postaja svetlo,
iz gozda prihaja nekdo.
V črnih oblekah brez spremstva luči
prinašajo vest, zastave več ni.

Je straža zaspala, prišel je nekdo,
senca v taboru a oni še spijo.
Kam je šel naš ponos, naš trud, naš pogum,
v noči izginejo stran od tu.

REFREN:
Na žalost ta straža ni videla nič,
ob ognju so spali, bili so zanič.
Ena za drugo je zastava šla,
jutru umika se tema.
Krik: odkupina!

Ostaja njihov vonj in v travi obris,
raztrgane hlače in kroj.
V prazni temini se čaka na njih,
strah ostaja, vem, da zastave več ni.

V temo zrem zdaj, da našel bi jo
in upam, da odkupnine pač ne bo.
Vse bi dal, da takrat bi zlaufal za njo,
vse bi dal, da pokažem, kaj lahko.

REFREN
In spet je večer,
spet sem zmatran za umret.
Izgubljam vso svojo moč...

ŠTAFETNE PESMI:

SKAVTI
Skavti so delavni zelo
in se vedejo lepo
ter pesmi pojejo
radi imajo se zelo,

saj zabavajo se zelo močno.
Oni rutke nosijo
in šotore postavljajo
ter kroje nosijo.

Pozimi jim dolgčas ni,
ker smučajo se vsi.
Seveda vozle delajo
in ognje kurijo.

Čokolada & banane z dodatki
(na melodijo Jagode in čokolada)
By SILE (Lučka, Tinkara, Meta, Ana)

REFREN:
Čokolada in banane,
se spominjaš tiste hrane
zažgane v ognju,
črne kot noč?
Čokolada in banane,
da želodec se vname
ampak je dobra,
boljše sploh ni.

Spomnim se tabornih noči,
bili smo čokolade, banane, jaz in ti.
Imela sva banane,
imela sva svoj skriti zaklad.
Nikoli nisva bla lačna kot sva bla takrat.
Hotla sva spat.

REFREN...

Parodija na - SILA!
(Katja L. + Meta A.)
SILA!

Sori, k sem te ubila,
sj ti bom krsto kupila,
ti bom pogreb nardila,
bom domače potolažila
pa bom zate molila.

VODA

To je vir življenja,
ki z nami je vsak dan.
Radi jo imamo,
kopanje v njej je raj.

Brez barve in okusa
po zemlji polzi.
Vsak jo poskuša, poskuša,
saj z nami živi!

Pokriva večino sveta
in za pitje nam prija.
Je tudi del neba
brez nje ni sveta.

V SENCI

Jst ne morm več na soncu sedet,
jst bi hodu po senci,
js bi hotu sladoled.

Zdj ne rabm več ostalih stvari,
sm še litr vode in pa neki za pod rit

Ker ne verjamem v svetlobo,
rad bi te vidu v senci (4x)

Uživam v vodi, ker ni nč za nardit.

NARAVA

Tukaj je trava.
Povsod je lepo
Narava je lepa,
saj ne veš v čem se njena lepota skriva.

Pogledaš skozi okno
in vidiš prečudovito naravo.
Studenec teče navzdol in zadaj potika se ono.

Vse je v prečudovitem redu.
Ptice lepo pojo in
vse je kul, da si vesel
in vse je v redu.

Klan Živahne skale

Ljubezenski priročnik

Pišejo: Mojca Krajnik, Urška Dolenc, Urška Perhavec, Lara Dagarin

1. poglavje: KAKO OSVOJITI SKAVTINJO?

Se spominjaš še šotora, skupaj sta bila, objeta v mesečini sreče, noč je vajina?

Ha, najbrž ne, ker se ti to še ni zgodilo.. Na tvojo srečo so tu 4 čudovite skavtinje, ki so pripravljene priskočiti na pomoč in iz tebe ustvariti mojstrskega osvajalca skavtskih src. Pred tabo je prvo poglavje, v katerem boš v preprostih 10 korakih spoznal kako osvojiti srce skavtinje.

Juhu, spet je tu novo skavtsko leto in nov začetek! Tudi v ljubezni ;) Se ti je na poletnem taboru dopadlo deklet s čudovitim nasmehom in iskrivimi očmi? Če boš upošteval naša navodila, bosta na naslednjem poletnem taboru že nov skavtski parček! (navdušeni kriki avtoric Ljubezenskega priročnika ;))

Za lažjo predstavo vzemimo 13 letno Ajdo in 14 letnega Urbana. Urban se je na poletnem taboru zaljubil v Ajdo, a se je tabor na žalost prehitro končal. Čez dan je opazoval, kako je spretna z vezami in kako dobro kuha. Ob večernem ognju pa se je pogosto zazrl vanjo in ob petju pesmi poslušal njen prečudoviti glas, ki ga še danes ne more pozabiti. Kljub temu se nista veliko pogovarjala in Urban ni prepričan, ali ga je Ajda opazila.

No pa kar preidimo k stvari, da se ti ne bo zgodilo enako kot Urbanu,

1. Najlažje ti bo, če jo govoriš, ko bo sama in ne v družbi prijateljic (to ne pomeni, da jo zasleduj na wc ali skoči sredi noči iz grmovja).

2. Večkrat pohvali kakšno njeno vrlino (ful si čista ;) (sej veš, ČOP)

3. Namesto nje pomij kotel in ji pomagaj našagati drva za ogenj.

4. Ob tabornem ognju se usedi zraven nje in ob petju Ranjene duše preberi enogovor ter jo ob tem glej v oči.

5. Javi se, da boš stražil skupaj z njo. Bodi pogumen! Pokaži ji novo ozvezdje (doma povadi) in skupaj glejta utrinke. Pazita, da vama ne ukradejo zastav! V nasprotnem primeru pa se javi namesto nje za odkupnino.

6. Zadnji dan tabora jo povabi na sladoled. Pred srečanjem se ne pozabi stuširati, preobleči in umiti zob!

7. Vprašaj jo za številko in ji potem vsake toliko časa napiši kakšno lepo sporočilo.

8. Vabi jo na sprehode v naravo.

9. Napiši ji lepo pesem ali pisemce. Če misliš, da tudi ona čuti nekaj več, ji izpovej svoja čustva.

10. Če je bil prejšnji korak uspešen, ČESTITAMO! Uspešno si osvojil skavtinjo. Še naprej se trudi zanjo, ji izkazuj ljubezen in ji pripravljaj lepa presenečenja.

Če ne verjameš, da deluje ali misliš, da lažemo, ti lahko povemo, da je skavt Miha na potovalnem taboru preizkusil našo metodo osvajanja in sedaj je že 2 meseca srečno v zvezi.

No, pa da ne bomo samo tvezile nekih pravil, smo se nekega prijetnega popoldneva na SDKju dobile s tvojimi soizvidnicami. Mogoče pa ti je ravno katera izmed njih všeč in boš dobil kakšno koristno informacijo, kako se ji prikupiti. Poglejmo kaj so nam povedale. :)

♥ Kaj te na fantu najbolj privlači?

Klara: Hmm, men se zdi najpomembnejše, da je delaven in prijazen. Super je, če je obenem še postaven in star toliko kot jaz ali starejši. Ne sme pa bit preveč energičen, da ga imam lahko vedno ob sebi.

Karolina: Ker imam sama rada otroke, mi je ful všeč, da jih ima tudi on rad in se z njimi rad igra. Sploh če ima mlajšo sestrico je ful prisrčno.

♥ Naštej top 3 lastnosti popolnega skavta.

Tinkara: Men je res všeč, da je odštekan in da je delaven. Pa ful je zakon, da zna dobr ogenj postavt.

Ana: Js mislem, da je na splošno vsaki puncu všeč, da je fant samoiniciativen in aktiven. Lepo je tudi, da rad pomaga.

klanovke: Da noro dobr zgleda v kroju!

♥ Kateri je najlepši kompliment, ki si kdajkoli prejela?

Lucija: Da imam lepe očke.

Ana: Da izgledam kot Jennifer Lawrence.

klanovka Lara: Da imam lepe nohte in dobro kondicijo (čeprov je nimam).

♥ Ste že imele skavtsko simpatijo?

Vse: JAAA!

♥ Popoln 1. zmenek?

Klara: Kino, pa da on izbere film in da ima vsak svoje kokice (da loh najprej pojem svoje pol pa še njegove :D)

Karolina: Sladoled ali vroča čokolada, v glavnem važn da je neki za jest.

No to bi bilo za to številko Šlaufa vse. Upamo, da ti bo članek pomagal ali vsaj narisal nasmeh na obraz. Če pa se ti je ob branju pojavilo še kakšno vprašanje ali predlog, nam ga kar brez zadržkov pošlji na email naslov ljubezenski.prirocnik@gmail.com. Seveda bo vse ostalo anonimno. :) Vse močno upamo, da se ti nasmehne sreča. Se beremo v naslednji številki, do takrat pa bomo zelo vesele kakšnega pisemca! :)

Z ljubeznijo,

LUUM ♡♡♡

Klan Polanski losi

Potovalni tabor Polanskih losov na Balkan

Pišejo: Polanski losi

Da bo letošnje leto nekaj posebnega, smo se skupaj odločili že na prvem srečanju lani oktobra. Ko smo skupaj začrtali glavne aktivnosti v letu, smo se za češnjico na vrhu torte odločili, da gremo na letošnji potovalni tabor v tujino. Kako, kdaj, kam, za koliko časa pa takrat še nismo razmišljali ... Misel na poletni tabor nas je tako spremljala celo leto. Pridno smo zbirali denarna sredstva, da bi bil potovalni tabor čim bolj prijazen zalogaj tudi našim denarnicam. ☺

Izvedli smo dve delavni akciji in po naročilu prodajali adventne venčke in butare ob cvetni nedelji. Poleg tega pa smo v donatorski akciji podjetja Dormeo Slovenija z zbranimi objemi topline prav tako zbrali nekaj denarja, s katerim smo si potovalni tabor vsi lažje privošili.

Ko smo imeli predvidena sredstva, smo dorekli zadnje podrobnosti: Gremo od 1. do 9. avgusta, vozili se bomo z javnim prevozom, glavne postaje: Zagreb, Sarajevo, Mostar, Medjugurje in otok Kaprije.

Prvo presenečenje nas je čakalo v Zagrebu, kjer smo se naključno znašli na generalki njihove vojaške parade. Za lep začetek pohajkovanja po mestu, pa nas je razveselil prijazen turistični vodič na informacijah. Zaupal nam je nekaj skrivnosti za turiste (naprimer, da naj ne kupujemo kart za tramvaj, ker ob vikendih ne čekirajo ...) in nam podelil nekaj nasvetov. Od navdušenja smo mu podarili stegovske nogavice in skrbeli za izboljšanje medsosedskih odnosov med Slovenijo in Hrvaško. ☺

Pot smo nadaljevali v Sarajevu, kjer nas je pričakal Alija, Metin prijatelj. Sprehodil nas je po mestnem centru, pokazal take in drugačne spomine na vojno v Sarajevu, ogledali smo si tunel rešitve in skratka začutili mesto ob pomoči izvrstnega lokalnega vodiča. V Sarajevu ni manjkalo dobre hrane, to se ve. ☺

V Mostarju se nismo zadržali dolgo. Sprehod čez baščaršijo, do mosta, slikanje, južna ... In že smo bili na poti v Medjugurje.

Tam smo imeli srečo in prišli ravno v času, ko se je tu odvijal MladiFest. Mladi so prišli iz celega sveta, vzdušje je bilo zares posebno. Sprehodili smo se do mesta Marijinih prikazovanj ter se udeležili zaključne svete maše za MladiFest. Prav pri sveti maši smo srečali tudi prijatelje skavte iz Železnikov – ja, svet je res majhen. ☺ Nekaj časa smo namenili tudi za takšno in drugačno zdravljenje – eni žulov, drugi vročine, tretji prehlada in spet drugi prebave. ☺

Zdravi smo se odpravili proti obali in nato na otok Kaprije. Tam so nas pričakali animatorji in nas peljali v Dom društva SKAM, kjer so se odvijale počitnice za družine v okviru Poletnih šol skupnosti, ki jih tu organizira SKAM. Še enkrat se zahvaljujemo Gregorju Kuneju in vsem udeležencem, ki so nas takoj sprejeli za svoje. Tu smo preživeli čudovite zadnje tri dni tabora v družbi iskrenih družin, med petjem, kopanjem, poležavanjem, sprehodi in klepeti. Nezpozabno. ☺

Nekaj utrinkov:

Letošnji poletni tabor po Balkanu je naredil name mešanico vtisov; dobrih, novih in osebno poučnih. Spoznavanje drugačne kulture, njenih pripadnikov in okolja v katerem živijo je v meni povzročilo še večje veselje, da živim kjer živim. Zelo so me pretresli prizori mest, kjer je vojna pustila svoje sledi, na drugi strani sem bila navdušena nad čudovitimi plažami Balkana in cenovno ugodnostjo. Zdi se mi, da smo se v klanu še bolj povezali in naredili marsikaj dobrega tudi za svojo osebno rast. Definitivno izkušnja, vredna dragocenega časa in hoje z ruzaki. ☺ (Marija)

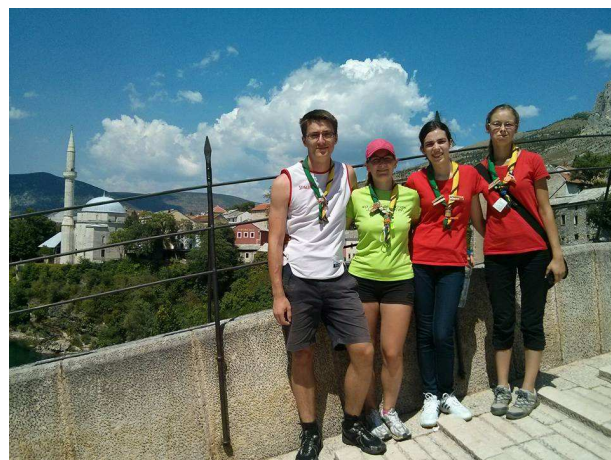
Letošnji poletni tabor je bil moj prvi potovalni. Že med letom smo vanj vložili precej truda, zato mi še posebej veliko pomeni. Dva utrinka s tabora me spominjata na to, da skavte lahko srečam kjer koli. V Zagrebu smo srečali neznano dekle, ki se je ob pogledu na nas nasmehnila in roko postavila v skavtski pozdrav. Nek starejši gospod v Sarajevu pa nam je povedal, da je tudi on bil v mladosti »izviđač«(izvidnik). Tak trenutek res pričara veselje. Najlepše pa mi je ostalo v spominu vzdušje, razumevanje in povezanost znotraj klana. (Lucija)

Na taboru se nam je pripetilo kar nekaj zanimivih prigod. Najbolj pa me je razočarala lubenica sredi Zagrebškega živalskega vrta. Voditelj Tomaž je letos prvič vsadil lubenice. Ker je bil nanje zelo ponosen, je hotel, da prvo odnesemo na poletni tabor. Z nami je potovala vse do Ljubljane in celo do Zagreba. V prestolnici Hrvaške smo se podali v živalski vrt. Vsi prepoteni in malce utrujeni se sesedemo na bližnje klopi. Takrat pridemo do ideje, če bi pojedli lubenico. Seveda jo razrežemo. Bila je nekam sumljive barve. Tudi peške so bile vse prej kot črne. Vseeno jo poskusim. Razočaranje. Okus po bučah. Lubenica je bila očitno nezrela. Po taboru je na vrtu zraslo neverjetno veliko lubenic. Dali smo jim malo več časa, da popolnoma zrastejo. Njihov okus je več kot odličen. (Eva)

Bili smo svobodni, ogledovali smo si mesta, raziskovali nove kraje, hkrati pa smo bili tudi odgovorni, sodelovali smo, skrepli smo drug za drugega in se skupaj imeli fino. ☺ (Klara) •

*Vere primanjkuje zato, ker je med ljudmi toliko sebičnosti in koristoljubja. Vera, zares prava vera, pa mora biti darujoča. Ljubezen in vera hodita skupaj. Druga drugo dopolnjujeta.
(blažena Mati Terezija)*

Tabor Aktivnih lenivcev 2015

Pišejo: Eva, Katarina, Jure, Jaka, Timotej in Jernej - vaši AL

Nekega lepega poletnega jutra, se je pisana družina SKVOjevcev: (ŠenikolinataboruAL, Šenikolinataborusploh, sestra1, sestra2 in Jure) odpravila na potep. Pot smo začeli na železniški postaji v Škofji Loki in se odpeljali do Jesenic. Tam nas je pobral šofer avtobusa in nas popeljal čez Vršič do kraja Soča. Tam smo si na rame nadeli nahrbtnike ter se odpravili na pot. Le ta nas je vodila mimo Lepence, kjer si je najpogumnejši privoščil krajši skok v ledeno-mrzlo Sočo ter po gozdnih poteh do kraja Čezsoča. Tu smo se za kopanje opogumili tudi ostali ter se ob druženju z obiskovalko stega Bovec 1

pozabavali ob vprašanjih o skupnih letih v klanu Aktivnih lenivcev. Kljub prisotnosti Soče in šakalov smo se zjutraj vsi živi in zdravi zbudili v sončno in toplo jutro.

Če na kratko opišem uro in pol začetka novega dneva: hoja po poteh, ki se končajo v Sočo, nato po azimutu, ki se konča v neprehodno džunglo, na koncu pa po potoku navzgor in končno na širšo pot... No, smo pa našli rogovje jelena in družbo ne preveč zgovornih nemških skavtov (tabornikov).

Pot smo nadaljevali ob Soči in prekrasnem pogledu na salp Boka, naprej do kraja Žaga, kjer smo si privoščili manjše kosilce. V zadnjih urah smo se naučili predvsem nečesa: hoja po cesti izčrpa veliko bolj, kot tista po stranskih poteh, zato smo zopet prečkali Sočo (z manjšimi težavami in zmočenimi hlačami) ter se po hribu navzgor povzpeli do zapuščene vasice ter naprej do Trnovega ob Soči. Tu smo si poiskali prenočišče ter rajsko plažico ter z največjim veseljem skočili v »netakozelohladno« Sočo.

Naslednji dan smo ob poti srečali ne boste verjeli, našega voditelja klana z zvitim gležnjem (ja, zgleda je še vedno pripravljen za nas narediti marsikaj ;)). Skupaj smo se odpravili še na slap Kozjak (vredno ogleda, priporočamo!) in pot nadaljevali do Kobarida, kjer nas je že čakal kombi. Veselo smo skočili vanj ter se odpeljali do Soče pri kraju Selišče ter konec našega super potovalnega tabora z naslovom: Pot spominov in prijateljstva končali v stilu: ob dobri družbi, hrani ter čisti reki. •

Ne moremo delati velikih stvari - delamo lahko le majhne stvari z veliko ljubeznijo.

(blažena Mati Terezija)

Intervju

Kaj imata skupnega režiser Škofjeloškega pasijona in tipični Grajski zamorec?

piše: Špela Oblak, Zanesljiva vidra, fotografije: Sašo Kočevar

Skviti stega Škofja Loka 1 smo v letošnjem letu na različne načine služili v lokalni skupnosti. In eden najodmevnejših projektov, kjer smo dali sebe, svoj čas in talente na razpolago, je bil zagotovo Škofjeloški pasijon. V ozadju in ospredju Škofjeloškega pasijona je bila močna ekipa, ki jo je povezoval tudi režiser Milan Golob. Zato smo se z njim odpravili na kratek klepet in ga povprašali tudi o nekaterih zanj mogoče manj običajnih stvareh.

Začniva pri Škofjeloškem pasijonu, kjer smo se pogosto srečevali. Koliko časa si posvetil pasijonu?

Prvi del bi lahko označil kot študijske priprave, ki so se začele že julija 2013, ko sem se prvič srečal s tekstom pasijona. V ta namen sem prebral in preštudiral čisto vse, kar je bilo do sedaj napisanega o pasijonu. Od marca 2014 naprej sem sodeloval pri promocijskih aktivnostih in se začel srečevati z voditelji skupin. Od septembra 2014 dalje so se začela dela v pasijonskem taboru. Od decembra 2014 dalje, ko smo začeli z igralskimi vajami in kostumskimi probami, so se moji delavniki potegnili v večere. Od januarja dalje pa sem imel vaje z različnimi skupinami praktično vsak dan tudi sobote. V tem obdobju do premiere,

sem ves svoj čas posvetil pasijonu.

Kaj ti je pri pasijonu osebno najbolj všeč? Kaj se te je najbolj dotaknilo?

Spoznanje, da je človek v svojem bistvu, skozi zgodovino, enak. Zdaj, ko smo dali z igralci skozi vaje za Škofjeloški pasijon, se zlahka poistovetim z igralci in magistrom procesionisom, ki so pred 300 leti uprizarjali prvi pasijon. Najbolj pa so se me dotaknili pasijonci sami, ki so izredni ljudje, s katerimi smo se zelo povezali. Gre za preproste in iskrene ljudi, ki generirajo nekaj veličastnega v slovenskem in evropskem merilu - pasijon je postal gibanje.

Koliko je star najmlajši igralec oz. sodelujoči na pasijonu in kakšna je bila njegova vloga?

Natančnega podatka o tem nimam. Urban Tozon mi je zaupal, da je med Adamovimi otroki nekaj otrok, ki hodijo v prvi razred, torej bi bilo med njimi poiskati, kateri je gnezdo zapustil najkasneje.

In ko sva ravno pri otrocih in otroštvu... Kdaj imaš rojstni dan, da ti bomo lahko zapeli?

Rojstni dan imam 13. julija. Upam, da ne bo problem s sosedi, če se boste namenili zapeti podoknico, saj živim v 4. nadstropju strnjene blokovega naselja. No, boste pa imeli zagotovljeno publiko, tudi v primeru, če bomo tiste dni na morju.

S cim si se ukvarjal kot mladostnik/najstnik?

Predvsem sem veliko bral. Bral sem med urami, pa med odmori in še posebej med učenjem za matematiko, dan pred kontrolko. Ker sem živel na vasi pa nisem bil samo knjižni molj, ampak sem tudi precej pomagal staršem pri delu v vinogradu in gozdu ali pri dveh stricah na kmetijah. Veliko časa sem preživel v gozdu, v naravi, bodisi kot kolesar ali tekač. V nižji stopnji smo tam s prijatelji uprizarjali različne bitke, dirke, se šli "kavbojce in indijance"... skratka, gozd je bil the place to be. Obiskoval sem glasbeno šolo, kjer sem raztegoval meh in meje dobrega okusa.

Skvti smo prostovoljna mladinska organizacija. Si tudi ti že kdaj prej vodil kakšen prostovoljni projekt, dejavnost ...?

Pred leti sem vodil skupinico otrok (med 8 - 12 let) na letovanju na Debelem Rtiču. Bilo je... zanimivo. Ne me narobe razumeti. Noro smo se zabavali, od jutra do večera sem jih moral tunkati v bazenu (na njihovo željo). Igrali smo

odbojko opoldne, ko je sonce najbolj vroče pripekalo (na mojo željo) in badminton pod večer. Zelo lepa izkušnja, a tudi zelo intenzivna, saj sem imel, kot so mi izkušene vzgojiteljice ob koncu zaupale, zelo težavno skupino (fantje-punce, predpubertetniki in pubertetnik, otroci iz socialno neurejenih družin). Ajajaj, jaz pa popolnoma brez izkušenj, tako da mi je takrat, če ne prej, postalo jasno zakaj sem v 10-ih dneh shujšal za 2 kg :).

Od višje stopnje pa do konca srednje šole sem bil gasilec, kjer sem imel funkcijo drugega vodarja. K sreči smo morali kot gasilci intervenirati samo enkrat in sicer pri prijatelju, ko se jim je doma vnela cisterna z nafto.

Po srednji šoli smo s prijatelji ustanovili društvo ŠOK, katerega predsednik sem bil. Med drugim smo naredili manjše igrišče za košarko, ki ga mladci uporabljajo še danes.

Velikokrat je našim najmlajšim pomivanje posode, čiščenje wc-ja ... in druge dejavnosti za skupno bivanje nočna mora. Kaj pa je zate najhujše hišno opravilo?

Definitivno likanje in zlaganje oblačil. Znam skuhat, pomit posodo, pospraviti stanovanje, položiti in zafugirati ploščice, očistiti napo in pribiti sliko na steno. Ampak likanje... preprosto ne gre mi. Ne znam. Preveč picajzlast sem. Seveda to ni samo moja krivda, ampak kot že rečeno, matematika ni moje področje. Namreč, oblačila so topološko precej zahtevni sistemi z mnogo lokalnimi minimumi in maksimumi, ki jih je potrebno z ustreznim funkcijskim predpisom v omejenem času s čim manj potezami zravnati v homogeno strukturo. Medtem, ko še zmorem zalikati rob na hlačah, če si pomagam z ravnilom, pa so rokavi srjac zame in moj likalnik peklena iznajdba.

Rekel si, da kuhat znaš - kaj si najraje skuhaš, imaš svojo najljubšo jed? Kaj bi si skuhal na taborjenju?

Najraje si skuham to kar znam: juho, tenstan krompir, dunajski zrezek... Torej, take bolj simpl jedi podedovane iz klasičnega repertoarja mamine kuhinje. Sicer pa, če kuhajo drugi, nimam najljubše jedi, oz. sem vedno odprt za nove okuse. Ne bojim se gurmanskih eksperimentov in pekočih jedi. Odvisno kaj bi imel na taboru na voljo oz. kaj bi mi uspelo upleniti... :) Krompir bi me zagotovo počakal. Torej krompir v srajčki v žerjavici... Pa kostanj. Pa

čaj iz sladke koreninice. Če bi imel na voljo primerno posodo pa bi si dal zagotovo opravlja z golažem oz. jedmi izpod peke (kruh ali meso z zelenjavo in krompirjem).

Imaš rad živali, če da, katera ti je najljubša?

Najraje imam divje živali, torej take, ki živijo svobodne, čim bolj neodvisne od človekovega udejstvovanja. Mislim, da je vsaka žival lepa in izjemna. Od vsake živali se lahko veliko naučimo v smislu, kako rešuje svoj eksistenčni problem, glede na fizionomijo in okolje v katerem živi.

Reciva še kakšno o tebi in skavtstvu. Kako vidiš skavte kot režiser Škofjeloškega pasijona?

Zelo ste neopazni in zelo pridni. Naj pojasnim. Na začetku vašega udejstvovanja ste imeli delovne akcije. Pričakoval sem, da se jih boste udeležili v velikem številu in sicer v svojih prepoznavnih uniformah, po katerih bi vas zlahka spoznal. Nato, sem si predstavljal, da boste zakurili ognje, postavili šotore in kakšno zapeli, medtem ko boste preštevali svoje trofeje... Nič od tega. Prišli ste mirno, v civilu, kvečjem v delovnih oblekah in postorili, ne enkrat, vse kar je bilo potrebno, da so ostali pasijonci imeli zagotovljene odlične pogoje za ustvarjanje. Zato sem vam zelo hvaležen, saj sem spoznal, da ste ena izmed tistih skupin, ki s svojo stalno prisotnostjo in podporo Škofjeloškega pasijona omogoča, da se ta lahko zgodi.

Kako nas vidiš pa kot državljan?

Kdor poje, žvižga in ima rad naravo, zlo ne misli.

Vsak skavt dobi tudi svoje skavtsko ime. Kakšno skavtsko ime bi si izbral?

Peripatetični bober (mislim, da razlaga ni potrebna :)

Pa če vseeno dodava razlago za mlajše bralce?

Peripatetičen bi lahko prevedli kot "pohajajoč", v smislu "pohajkovanja" ali "(večkrat) hoditi" Zame je hoja zelo pomembna, saj menim, da se človek skozi takšno dejavnost, še posebej če poteka v naravi, bolj poveže s sabo kot bi se npr. pri sedenju, branju...

Kateri izmed skavtskih zakonov ti najbolj pade v oči oz. bi se z njim najbolj poistovetil? Zakaj?

Najljubši sta mi 8. (a več o tem v nadaljevanju) in 10, ki je univerzalno pravilo in naredi vrednega kateri koli zakon izmed prejšnjih. Namreč, če človeku uspe uglasiti svoja dejanja in obvladati jezik v skladu s svojimi mislimi, je to podoba srečnega človeka, ki ima odprto pot do svojega celo-življenjskega osebnega razvoja.

Kaj si žvižgaš in poješ (op. gl. 8. skavtski zakon)?

Hvala za to vprašanje. Iz njega vidim, da imamo veliko skupnega. Namreč že leta in leta iščem sogovornika za svoje žvižganje, pa me nihče ne razume. Do tega trenutka. Žvižgat sem se naučil pri petih letih in odtlej mi to predstavlja ventil v stresnih dneh, svojevrstno meditacijo in način kreativnega izražanja. Kasneje, ko sem dospel na akademijo so me podučili, da velja v gledališču nepisano pravilo, gre za nekoristno vražo (ki ima nekakšno zvezo s puščajočim plinom v gledališčih 18. ali 19. stoletja), da se ne sme žvižgati, ker lahko pade reflektor nate ali se ti zgodi kaj drugega grozovitega. To sicer upoštevam, ampak zgolj iz spoštovanja do ostalih; sicer pa si zelo rad žvižgam in pogosto. Najpogosteje Vivaldijeve Štiri letne čase, še posebej Pomlad, pa tudi Beethovnovе simfonije. Nekako v polovici primerov prevladujejo napevi iz klasične glasbe; v drugi polovici pa si dajem duška z bluezovskimi (jazzovskimi) improvizacijami (ne vem od kod mi to) pa še rock & roll in drugo popularno glasbo, ki mi je ljuba in si jo malo priredim za svoj razpon.

Pojem vse... kar postavite predme. :) Tudi pôjem vse. Najraje zase in po možnosti pod tušem (v kopalnici ploščice tako hvaležno oblikujejo barvo mojega glasu). Upam, da s svojo "sposobnostjo" drugih ne nadlegujem preveč... ampak zato bi moral vprašati svoje bližnje :) Mičkeno je

problem, ker si ne zapomnim besedil ampak se s tem ne ubadam preveč, saj, kot rečeno, pojem zase. Dogaja mi glasba. Sicer pa sem eklektik: od Avsenikov do Slakov, Led Zeppelinov do Adel, Oda radosti (par vrstic v izvorniku), O sole mio, Ave Maria, Ursonate (Kurt Schwitters), A little trip to heaven (Tom Waits)...

Če bi moral preživeti z x pripomočki v slovenskih gozdovih, kaj bi vzel s sabo?

Mercatorjevo pika kartico :)

Ok, zares pa sekiro in vžigalice; potem bi se pa že nekako znašel. Če ne drugače, bi potrkal na vrata najbližje hiše in prosil za pomoč, saj slovenski gozdovi menda niso tako zelo ogromni.

Nekaj užitnih divjih rastlin, ki ti padejo na pamet ... Divje jagode, divji jurčki in divje marele ter divja a sladka koreninica. Iz skromnega odgovora lahko opazite, da nisem gozdovniški vegetarijanec.

Kaj pa vozli? Katerega najbolj obvladaš ali pa ti je najbolj všeč ...?

Vozel za navezavo ročnika na koncu B tlačne cevi (iz časov mojega gasilstvovanja).

Največja pustolovščina v življenju je ... Življenje samo.

Kaj bi sporočil našim skavtskim bralcem?

Ljudje, ki živijo po zgoraj navedenih 10-ih zapovedih, ne potrebujejo nobene avtoritete, ki bi jim govorila kaj in kako stvari početi. Zato vam gre samo zahvala in pohvala. Hvala, da ste podpirali in delovali za Škofjeloški pasijon. Upam, da boste pomagali tudi leta 2021. Sploh si ne predstavljate, kako pomembno in pomirjujoče je za režiserja, da ima stalno in resno skupino ljudi na katere se lahko obrne ob vsakem času, na katere se lahko vedno zanese.

Si torej ugotovil, kaj imata skupnega vidva z režiserjem? Zagotovo si oba rada žvižgata in pojeta – pa verjetno bi se še kaj našlo. •

Za razvedrilo ...

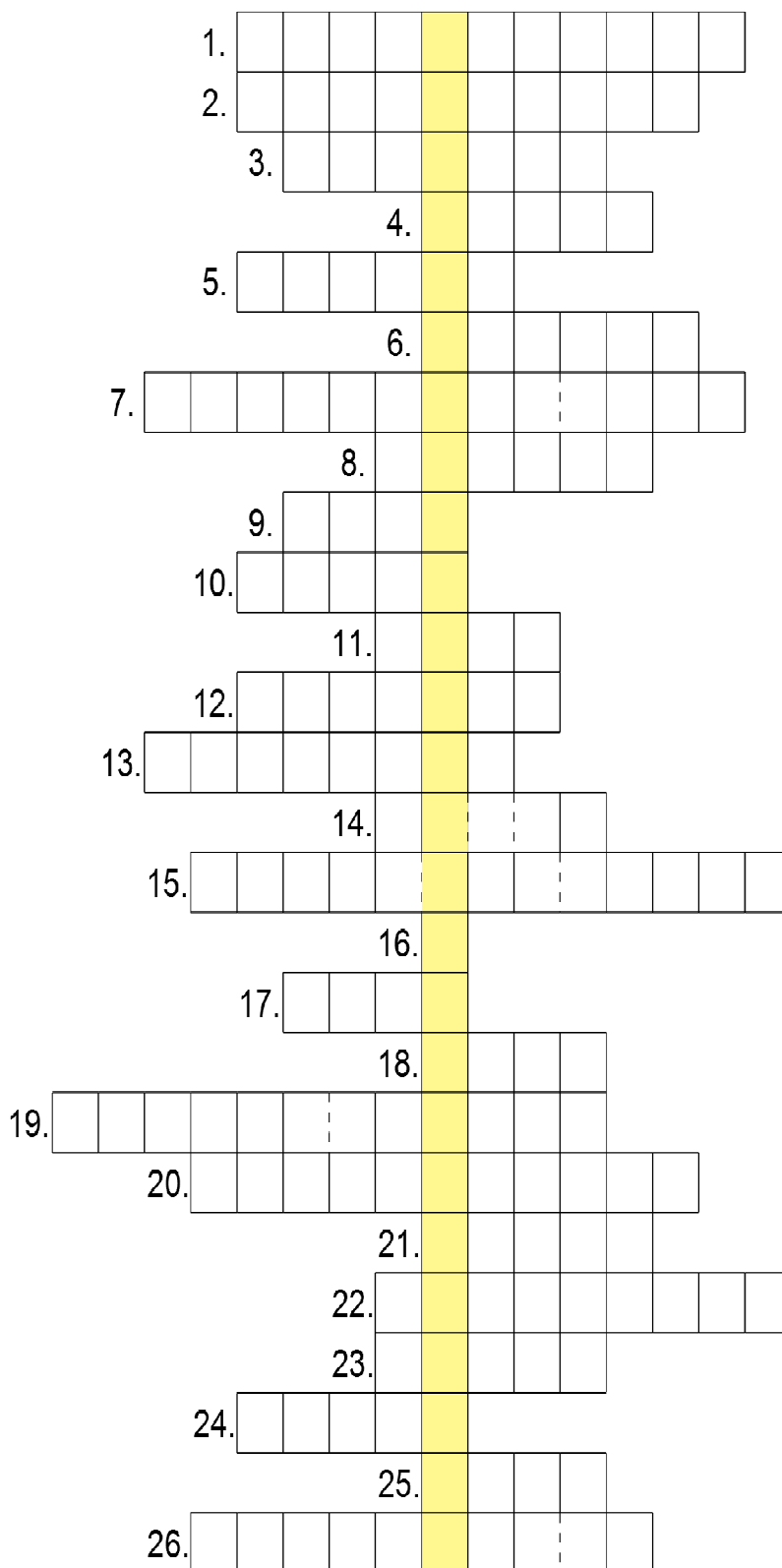
Križanka

sestavila: Katja Jelovčan

1. Orientacija glede na okolico in objekte.
2. Orientacija glede na strani neba.
3. Smreka, bor, macesen ...
4. Padajoča megla pomeni, da bo ...
5. Združenje slovenskih katoliških skavtov in skavtinj
6. VV
7. Kaj potrebuje vod, če hoče izvajati klic?
8. Horizontalni kot med severom in smerjo proti merjeni točki?
9. IV
10. Kaj pomeni en dolg pisk? —
11. Katera žival pušča tako sled? Ω
12. Kos nepremočljivega blaga
13. Bukev, hrast, javor, breza, lipa ...
14. Robert Stephenson Smyth Baden Powell, lord of Gilwell
15. Potno znamenje na Bi-Pijevem grobu: pika v krogu
16. -- v morsejevi abecedi
17. Skupnost voditeljev
18. Noviciat
19. Lunina mena pred mlajem
20. Mavrica popoldne pomeni _____ vremena.
21. Zasilno bivališče v naravi
22. Zaradi pretiranega izpostavljanja soncu nas lahko doleti _____
23. Bi-Pijeva žena

24. Polna luna ali?
26. Potno znamenje v obliki črke X pomeni?

Slaščice ...

piše: vod Žiraf

V vodu žiraf smo se letos odločile, da bomo opravljale večino slaščičarja. Naš cilj je, da se vsak mesec naučimo pripraviti nekaj novega. V mesecu februarju smo pripravile krofe ☺

KROFI

1 kg	moke
0,5 l	mleka
2	kvasa
malo	sol
120 g	sladkorja v prahu
80 g	masla
2	vanilin sladkor
1	pecilni prašek
4 žlice	ruma
7	rumenjakov
	marmelada ali vanilijeva krema

1. razdrobiš kvas, dodaš 1 žlico sladkorja in 2 žlici mleka
2. nato loči rumenjake
3. rumenjaku dodaš 60 g sladkorja in 1 vanilijev sladkor in mešaš
4. nato dodaš čisto malo ruma in 1 dl olja
5. potem sol in kvas
6. postopoma dodaš mleko
7. postopoma dodaš moko in pecilni prašek
8. delaš kroglice (100 g)
9. nato vzhaja 30 min
10. ko testo vzhaja 15 min zavreš olje
11. po 4 min obrneš stran
12. z brizgalko vbrizgaš marmelado
13. posuj jih z sladkorjem

Rebus

piše: vod Žiraf

___ /

___ /

/ ___

Ustvarjalno:

Obračamo se na Vas, skavtski starši, da napišete kakšno besedo o skavtih, kakšno misel ali lepo izkušnjo in jo delite z nami v naslednji številki Šlaufa. ☺ Članke lahko oddate voditeljem svojih otrok ali na mail: loski.skavti@gmail.com.

Čestitamo!

Konec avgusta sta si večno zvestobo in ljubezen obljubila Nejc Mur in Mateja Mur, takrat še Lavtar. Vsi skavti v stegu Grajskih zamorcev jima želimo veliko ljubezni, sprejemanja, napredovanja v dobrem in Božjega blagoslova!

Naj skavtski duh vedno deluje v vama!

Ni nam treba iskati sreče. Če imamo ljubezen do drugih, nam bo dana. Je namreč božji dar.

(Blažena Mati Terezija)

September 2015